

VIEŃAČ

ZABAVI I POUČI.

U Zagrebu 21. srpnja 1877.

Br. 29.

Izlazi svake subote na dva arka. — Godišnja cijena 6 for.; poštom i domaćim u kuću 7 for.
Rukopisi se ne vraćaju.

God. IX.

Na Balkanu.

Čuj! ruknu top! Ej sad je hora!
 Probudio se Balkan lav,
 I tresu grivu — grmnu gora,
 Oda sna skoči narod sav.
 Sloboda sviće, srdce kuca:
 Ah dan je, dan je! Lanac puca;
 U naše kolo snažan stupa
 Ta slavske majke vriedan sin,
 Krvnika dosad plijen glupa,
 Slobodnjak čovjek, Bugarin.

Čuj! ruknu top, ko grob da puće,
 U kome driema slavni car;
 Kud robska krvca tekla juće,
 Slobode cvate danas dar.
 Oj ustaj rode! bruj jeka,
 Prospavao si četir vieka
 I sanak snio — pun bje krvi.
 Zar bjesmo ljudi? — Bjasmo crvi!
 Put neba diži glavu smjelo,
 Jer od boga nam sinu mig;
 Cjelunuv sunce tvoje čelo,
 Nek sbríše gluhog robstva žig!

Evrope prvi mučeniče,
 Šta stojiš tude danas plah?
 I stojiš niem, gdje svatko kliče?
 Je l' istine te divne strah?
 Ne, nije san to, ni čeznuće,
 Ni varka, da te skuje ljuće:
 Čuj! ruknu top! Gle pada čalma,
 Iz krvne zemlje niče trun;
 Zeleni ti se rodu palma,
 Od mrtvih usta Simeun.

Da svoj si, svoj! Gospodar opet,
 Ti vičan vući težki plug,
 Na svieta vidik smieš se popet
 I slobodnjaku biti drug;
 Iznosit, što ti duša skriva
 I gradit djela slavna, živa.
 Ne što ih Davor snuje hudi,
 Već zlatni što ih rodi mir.
 „Oj slava vam vi vriedni ljudi!“
 Doviknut će ti svieta šir.

Žrtvovao si sto Abela
 A Kain ti osta ciel i zdrav,
 I nosio si oko tiela
 Šarenu zmiju slomljen lav;
 Al sada vedri svoje lice,
 Pa srkni vode zabitnice,
 Zabòravi mi, što je bilo,
 Jer spas ti gledjuć kroz svoj san
 Mrtvacu ti se smiju milo
 Slobode blagosivljuć dan.

Nek grakće na te čeljad mrzka,
 Nek sipa jed u biesu svom,
 Poštenja tvoga nepopraska,
 Koj nezna, šta je rod i dom;
 Zaniemiti će lavež jata
 I skršit zub se Azijata:
 Pokaži podlom skotu tko si,
 Na svome tvrd i vieran traj,
 Visoko svoje čelo nosi
 I bog ti dobru sreću daj!

Zacieliti će ljudstva rana,
 Osušit će se srdca kap;